

fremmede Lande, saa drejer Sagen sig jo kun om Rustninger overfor os selv indbyrdes. Og disse tror jeg ikke, vi bør skride til, uden at det er yderst nødvendigt.

Man mener fra forskellige Sider, at Mindretallet har overdrevet, naar det finder det foreliggende Lovforslag upaakrævet. Jeg skal paa ny henvise til, at vi her ikke alene har bedømt denne Sag ud fra vor egen Opfattelse, men at vi tillige har lyttet til andre. Det er dog uomtvistet, at, som jeg før sagde, vore Skibe i dette Øjeblik kan færdes frit paa Søen. Naar det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds mener, at vi har været snæversynede og kun har tænkt paa Landbrugseksporten, maa jeg sige, at netop det omvendte er Tilfældet. Vi har netop ogsaa tænkt paa anden Næringsvirksomhed og har ment, at Befolkningen helst skulde opmuntres til at vende Øjet ud efter og se, om den ikke kunde faa sine Raastoffer paa andre Pladser end de tilvante. Jeg skal i saa Henseende henvise til Island og Færøerne, der, saa vidt jeg ved, under disse vanskelige Forhold har begyndt at indrette sig paa en Handel med Amerika, som vistnok hidtil ikke har været almindelig. Hvem hindrer, at vort Næringsliv, hvis denne Periode af overordentlige Forhold bliver langvarig, kan indrette sig paa at søge sine Kilder paa helt andre Steder end hidtil?

Den højtærede Justitsminister mente, at jeg med mine Bemærkninger om Lovforslagets ensidige Beskyttelse af Debitor havde overdrevet, og paaviste, hvorledes man allerede under de nuværende Retsforhold ved at tage Anstand i Virkeligheden kunde skaffe sig Henstand. Ja, jeg vil ikke være nærgaaende, men det forekommer mig dog, at naar det er saa let at skaffe sig Henstand gennem Anstand, er der ikke nogen nærliggende Anledning til at forlade de bestaaende Regler for at gaa til en saa indgribende Lovgivningsforanstaltning som den her foreslaaede.

Jeg skal ikke have refereret Nationalbankens Erklæring loyalt! Maa jeg sige herom, at det er bekræftet gennem den højtærede Justitsministers Mund, at Nationalbanken vel har ønsket et udenlandsk Moratorium, men at den med Hensyn til et indenlandsk Moratorium vil have det mindst mulige, og det Mindretal, jeg tilhører, mener jo, at der kan laves noget, der er mindre end det, der er foreslaaet af Ministeriet, og som dog kan være nyttigt. Jeg kan da ikke se andet, end at mit Referat er absolut loyalt. Men jeg skal yderligere henvise til, at et Korrekturaftryk af Be-

tænkningen Dags Morgen har været forelagt paa et Udvalgsmøde, hvor alle Udvalgets Medlemmer har haft Lejlighed til at se det, og hvor der saagar var Tale om Nationalbankens Direktions Erklæring, uden at noget eneste Medlem af Udvalget har gjort blot en Bemærkning om, at jeg ikke skulde have refereret rigtigt. Jeg haaber da, at turde gaa ud fra, at den Maade, hvorpaa Mindretallet har refereret Sagen, ikke kan være helt gal.

Maa jeg i Anledning af de stærke Ord om, at jeg skulde have overdrevet i en frygtelig Grad, henvise til, at den ganske vist forholdsvis korte Forhandling, der her har fundet Sted, ikke har givet nogen af de Talere, der har haft Ordet for at anbefale Lovforslaget, Lejlighed til at afkræfte det, jeg har udtalt, nemlig at den Nytte, man vil kunne have af Loven, er ganske minimal og kun falder paa et enkelt Punkt, hvor den øjeblikkelig opvejes af de Mangler, der følger paa samme Punkt. Maa jeg dertil fremhæve, at Mindretallet, som jeg sagde før, ikke har bygget alene paa vor egen Opfattelse, men har støttet os til Udtalelser af Nationalbanken, af Provinshandelsforeningernes Fællesudvalg og af selve den høje Regering.

Maa jeg med Hensyn til Enkelthedernes Skadelighed fremhæve, at ingen har søgt at modbevise, at der kunde opelskes en Letsindighed i Gældsforhold, til hvilken Lovgivningsmagten ikke skulde række Haand. Man har ikke i mindste Maade søgt at vise, at jeg overdrev, naar jeg før talte om, at en Underdomstol i Aalborg muligvis kunde komme til en principiel Afgørelse, der var stik modsat den, der maatte blive truffet i Hobro, og naar jeg hævdede, at et saadant Forhold utvivlsomt vilde svække Domstolenes Autoritet. Endelig har ingen søgt at vise, at det ikke er rigtigt, som af os paastaaet, at ligesom Personer har kunnet lade sig lokke til at gemme deres Sølvs og forlange Nationalbankens Sedler indløste med Guld, til Trods for at Forholdene var saa lidet alvorlige i den Henseende, som de er, saaledes maa der utvivlsomt være Personer, der af de Lovforanstaltninger, der her er Tale om, vil lade sig lokke til at tro, at Forholdene i Virkeligheden er langt alvorligere, end de er. Det Mindretal, jeg tilhører, ønsker paa ingen Maade at være letsindigt eller at se for lyst paa Forholdene. Vi mener imidlertid, at det er de Medlemmer, som vil stemme for det foreliggende Lovforslag, der gør Forholdene langt, langt sortere, end de i Øjeblikket er, og jeg haaber, at den Tid